

KAPITOLA 1

Velký Stephen King kdysi napsal *neotravujte si život drobnostmi*, a já jsem se nad touhle radou zamýšlel už dost dlouho, abych dospěl k názoru, že s ní tak docela nesouhlasím. Chápu, jak to myslí: všichni máme v životě dost velkých strastí a nepotřebujeme si navíc kazit náladu nějakým tím ukopnutým palcem či podobnou prkotinou, jenže někdy se může stát, že vám pozornost věnovaná drobnostem pomůže překonat vážné problémy. Podívejte se například na mne; moji maličkost i celé mé bezprostřední okolí postihlo tolik otřesných ran, že většina lidí by po jejich absolvování jen tiše slintala na psychiatrickém lůžkovém oddělení, já se na ně ale prostě snažím nemyslet. Jen ať to zhnisá uvnitř, to je moje filozofie. A zřejmě musí být zdravá, ne? Soustředíte-li se na každodenní víceméně neškodné pitomosti, nemyslíte na smrtící psychologické šoky, které čekají ve frontě, aby vás zdeptaly. Tahle filozofie se mi zatím vždy osvědčila, byť mi můj instinkt vojáka říká, že už brzy budou moje maléry kulminovat.

Ve svém současném zaměstnání v Cloisters ve státě New Jersey nemám pro hlubokomyslné úvahy příliš velký prostor. Diskusím o filozofických otázkách či přírodních jevech v kasinu moc času nevěnujeme. Jednou večer jsem se pokusil zavést hovor na National Geographic a Jason po mně střílel takovým pohledem, jako bych se ho snad pokusil urazit, honem jsem se tedy věnoval bezpečnějšímu tématu, konkrétně tomu, která z děvčat mají silikonové implantáty. To je jedna z věcí, o nichž se bavíme často, jde tedy o dobře probádané teritorium. Po několika doušcích svého proteinového koktejlu se uklidnil, ale to, že jsem začal mluvit o vážných věcech, ho vyděsilo víc než opilec s pistolí. Jase je nejlepší

vyhazovač, s jakým jsem kdy pracoval, je vzácnou kombinací obrovité postavy a rychlosti, a navíc toho má v hlavě mnohem víc, než dává najevo. Občas se zapomene hlídat a zmíní se například o nějakém Felliniho filmu, což se pak snaží zakamuflovat tím, že příštího chlápka, který chce vejít dovnitř, trochu zbytečně sekýruje. Má prostě svá tajemství, ale to platí pro nás pro všechny. Nechce mě zatěžovat svými starostmi a mně tenhle přístup absolutně vyhovuje. Oba předstíráme, že jsme pitomečci, a oba se vzájemně podezíráme, že až takoví pitomečci nejsme. Je to vyčerpávající.

Většinu večerů máme tam venku přede dveřmi na klábosení času dost. Tak do půl jedenácté je obvykle všude klid. Většinou se objeví jen pár ryb tak malých, že na našich radarech nejsou ani vidět. Victor, to je náš šéf, jemuž se budu podrobně věnovat později, protože je to kretén takového formátu, že by si zasloužil vlastní celovečerní film, a mluvit o něm teď by znamenalo odbíhat od tématu; každopádně Vic chce i v tuhle dobu mít venku dva chlapy. Někdy jsou zapotřebí dva, aby zabránili rvačce, zvlášť když vzduchem kolem stolků vzadu létají nějaká ošklivá obvinění. Občas tam dokáže být pěkně horko, zejména když se do sebe pustí nějakí skrčci. Podle mě za to může Joe Pesci.

Obvykle si tedy беру noční směnu, i když žádná denní směna jako taková vlastně neexistuje. Dvakrát nebo třikrát do měsíce sloužím dvojitou směnu. Nijak zvlášť mi to nevadí. Čím bych doma ubíjel čas? Dělal bych kliky a poslouchal stížnosti paní Delanové?

Dnes večer přicházím do práce přesně v osm. Je všední den, takže se těším na klidný večer, který strávím tím, že budu žvýkat energetické tyčinky a bavit se s Jasonem o plastické chirurgii. Prosté a jednoduché ubíjení času, což je to nejbližší opravdovému štěstí, co v tomhle životě čekám.

Díváme se s Jasonem, jak na YouTube nějaký Rusák žongluje s železnými koulemi, když se mi ze sluchátka v uchu ozve Marco. Musím malého barmana několikrát požádat, aby mi zopakoval, o co jde, než konečně pochopím, co se děje, a seběhnu honem dolů do kasina. Moje oblíbená kolegyně Connie se údajně naklonila nad stůl, aby na něj postavila koktejly, a nějaký chlap toho využil a olízl jí zadek. Idiot. Má to přece na zdi napsané na mizasné destičce. Nezakazuje konkrétně olizování zadku, je na ní napsáno *Nedotýkejte se obsluhy*. Univerzální barové pravidlo. Některé servírky si v boxech samy pár doteků dovolí, host je ale zásadně opětovat nesmí.

Když dorazím na scénu, Marco se snaží udržet toho hňupa v bezpečné vzdálenosti od Connie, čímž pravděpodobně chrání spíš jeho než ji, byť si to ten trouba neuvědomuje. Viděl jsem při jedné příležitosti, jak Connie svým servírovacím podnosem uzemnila člena univerzitního fotbalového týmu. Měl do té kovové desky vyražený obličej jako v kreslené grotesce.

„Tak fajn, lidičky,“ oslovím je nacvičeně dunivým tónem vyhazovače. „Pojďme to vyřešit profesionálně.“

Několik štamgastů, kteří dychtivě čekali na trochu vzrušení, na moje prohlášení reaguje nespokojeným bučením. Popadnu Markovu hlavu jako basketbalový míč, odsunu ho za barový pult a pak se hrozivě postavím nad provinilce.

Lízal má ruce zapřené v bok, jako by si hrál na Petra Pana, a na tváři mu září rudé pruhy, které tam zanechaly Conniiny prsty.

„Co kdybychom to šli vyřešit dozadu?“ navrhnou po pětivteřinovém upřeném pohledu do očí. „Než se nám to vymkne z ruky.“

„Ta mrcha mě praštila,“ stěžuje si a ukazuje na Connie prstem, aby nebylo ani nejmenších pochyb o tom, kterou mrchu má na mysli.

Prst má obalený zbytky z mísy pálivých křidílek a omáčka na prstech mě odjakživa popuzuje víc, než by logicky měla.

„Máme hned tady vzadu takovou malou odpočívárnu,“ vysvětluju mu a nedívám se na zahnědlý sajrajt pod jeho nehty. Co to s těmi lidmi je? Když jíte, držíte při tom pusou zavřenou a prsty si otíráte do ubrousku. Co je na tom tak těžkého? „Mohli bychom si o vašich problémech promluvit tam?“

Connie je zticha, snaží se ovládnout vztek a drtí mezi zuby nikotinovou žvýkačku, jako by to bylo jedno z chlapových varlat. Je to temperamentní děvče, facku by ale bez dobrého důvodu nikomu nedala. Má dvě děcka v jeslích na Cypress Street a tuhle práci potřebuje .

„Souhlasím, Dane,“ řekne. „Můžeme sebou ale hodit? Mám tady lidi, co zmíraj touhou dát mi dýško. A tohle je naprosto jasnej případ.“

Chlap s nataženým prstem se zachechtá, jako by ten termín od Connie zněl bůhvíjak legračně.

Odvedu je oba do odpočívárny, což je místnost sotva větší než přístěnek pro uklízečku; v koutě tam dokonce vykukují dva mopy jako dredaté palmy z lepenkového ostrova krabice.

„Jsi v pohodě?“ ptám se Connie a s uspokojením kvituji, že nekouří. Už to vydržela šest měsíců.

Přikyvuje a sedá si na omšelou pohovku. „Ten trouba mi olíz zadek. Olíz, rozumíš? Nemáš papírové kapesníček?“

Podám jí malý balíček. Když pracujete v takovém podřadném kasinu, jako je Slotz v New Jersey, máte u sebe balíček antiseptických kapesníčků neustále. Existuje spousta chorob, které můžete chytit jen z toho, že tam pobýváte.

Zatímco si Connie z pozadí otírá grilovací omáčku, dívám se stranou. V tomhle kumbále je těžké nezaregistrovat výstřih, níže

ležícím sektorům se ale podle mého názoru vyhnout dá. Snažím se nedívat se pod úroveň pasu; vlk se nažere a koza zůstane celá. Zatímco se Connie otírá, otáčím se k chlapovi. K lízalovi.

„Co vás to napadlo, pane? Dotýkat se personálu je zakázáno. Neumíte číst?“

Tenhle chlap mi tedy rozhodně do oka nepadne, to můžu říct už jen podle jeho vlasů, zrzavé kudrnaté kštice, kterou má na hlavě připlácnutou jako hnízdo, co mu tam spadlo ze střechy.

„Viděl jsem tu tabulku, Danieli,“ přikyvuje a ukazuje prstem ke kasinu. Ten člověk je ukazovací *automat*. „Píše se tam *nedotýkat*.“

„A co vy jste udělal? Dotkl se jí.“

„Ne,“ odporuje chlap a tentokrát otočí svůj ukazováček ke mně, mám ho tak blízko, že z něj cítím omáčku, což znamená, že minimálně měsíc nebudu mít chuť na nic z grilu. Kromě žebírek. „*Nedotkl* jsem se jí. *Dotykáme* se rukama. Já jsem ji *ochutnal*.“

Pak se odmlčí, jako bych potřeboval chvilíčku, než tenhle geniální argument pochopím.

„Myslíte, že jsem tuhle pitomou výmluvu ještě nikdy neslyšel? Vážně si myslíte, že jste první, kdo na mě takovou hovadinu zkouší?“

„Myslím, že jsem první *právník*, kterej ji na vás zkouší.“ Obličej mu přímo září samolibou spokojeností. Nenávidím tenhle výraz, možná proto, že ho vídám dost často.

„Vy jste právník?“

Znovu ten natažený ukazováček. Mám sto chutí ho popadnout a prostě ho tomu kreténovi ulomit. „To si teda pište, že jsem právník. Něco na mě zkuste a nechám tenhle pajzl zavřít. Budete pracovat pro mě.“

„Že budu pracovat pro vás, pane?“

Někdy takhle opakuju, co slyším. Lidé si myslí, že to dělám,

protože jsem hlupák, skutečným důvodem však je, že se mi tomu, co jsem slyšel, nechce věřit.

Tenhle chlap volí alternativu A.

„Co jste zač? Papoušek? Zastranej retardovanej *irčanskej* papoušek? *Kriii*-stepane.“

Přesně takhle si ten chlap pravděpodobně počíná i v kanceláři. Žvaní nesmysly jako idiot a prochází mu to. Říkám si, že to nejspíš bude šéf nebo aspoň někdo, kdo má k šéfovi hodně blízko. Jenom šéfovi nebo poskokovi z podatelny může procházet, že tak dokonale kašle na to, jak vypadá. Oblek a brýle, které jako by ukradl Michaelu Caineovi někdy kolem roku 1972, a samozřejmě ten polystyrenový věneček zrzavých vlasů.

„Ne, pane, nejsem papoušek,“ odpovím mu zdvořile a klidně, jak jsem se naučil ve vyhazovačské škole. „Jsem šéf ostrahy a vy jste se dotkl hostesky, jakkoli vzletným způsobem se to snažíte vyjádřit.“

Chlap se rozchechtá, jako by hrál pro obecenstvo. „Vzletný vyjadřování je můj denní chleba, pane Danieli, šéfe ostrahy. Je to moje práce, kurva.“

Říká *kurva* absolutně špatně, jako by se to naučil z televize. Z toho jeho právníckého obličejce to vůbec nezní tak, jak by to znít mělo.

„Říkáte vaše práce, kurva?“ opakuju po něm, vyslovuju to ale tak, jak by se správně mělo. Naučil jsem se to od jednoho rumunského žoldáka, který pracoval pro křesťanskou domobranu v libanonském Tibninu. Anghel a jeho mládenci skoro denně v otřískaném volkswagenu projížděli kolem našeho tábora a zastavovali se u nás, aby se zásobili trvanlivým mlékem a těstovinami, které jsme směnným obchodem získávali od francouzských garçonů. Měl jsem Anghela docela rád; nikdy po mně cíleně nestřílel, celá

jeho hlava působila dojmem jednoho mohutného plnovousu a líbilo se mi, jak říká *kurva*.

Jen jeden karton, Paddy? Dávám ti přece naprosto bezvadnej a funkční fén, kurrva.

Právě s tím dvojitým r to znělo autenticky. Občas se tedy stává, že když chci na někoho udělat dojem, použiju tuhle Rumunovu výslovnost. Často to stačí, abych protivníka zmátl a vyvedl z rovnováhy.

Na tohohle chlapa to ale neplatí. Zrzavý opičák si mého dvojitého r vůbec nevšimne a naopak se dopustí druhého omylu toho večera, alespoň pokud jsem si vědom. Jako rozparádný kohout přistoupí těsně ke mně, ačkoli jsem o dvacet čísel vyšší a o pětadvacet kilo těžší než on.

„Co má znamenat to papouškování?“ ušklíbne se, a věřte tomu nebo nevěřte, poklepe mi prstem na čelo. „Máte snad v hlavě nějakou zatracenou destičku? *Kriiii*-stepane.“

To poklepání na hlavu mě překvapuje, ale zároveň i těší, protože se mě prokazatelně dotkl.

„Neměl jste na mě sahat, pane,“ sděluju mu posmutnělým tónem. „To bylo napadení. A já se teď musím bránit.“

Bere mu to vítr z plachet. Jakožto právník tenhle blbeček ví, jak zní zákon definující tělesné napadení. Uvědomuje si, že teď mám právo trochu mu upravit fasádu a hájit se pak tím, že jsem si připadal v ohrožení. Předvádím mu svoji *ohroženou* grimasu, aby si uměl představit, jak to bude vypadat u soudu.

Jeho natažený ukazováček se zkroutí jako seschlé hovínko; několik kroků ode mne couvne.

„Tak poslyšte. Jestli se mě jen dotknete...“

Ani zamýšlenou výhrůžku nedopoví, protože dobře ví, že ho teď klidně můžu praštit. S obrovským gustem bych to v tu chvíli

skutečně udělal a dal mu ránu z milosti pro všechny zúčastněné, Connie má ale děti v jeslích a hrozba soudního procesu je to poslední, co potřebuje. Soudní síň je navíc pro tohoto chlapa domácí hřiště. Před soudcem je jako gladiátor. Umím si barvitě představit, jak poskakuje jako zrzavý opičák a ukazuje prstem až do úplného zpitomení. A mám-li být zcela upřímný, moje *obroženná* grimasa taky není nijak úžasně působivá.

Raději se tedy zeptám: „Kolik peněz máte v peněžence?“

Pokouší se tvářit navztekaně, ale nabízím mu únikovou cestu a on to ví. „To nevím. Nejspíš pár stovek.“

Houby neví. Právníci a účetní to vědí vždycky. Obvykle mají tenké svazky bankovek rozstrkané po všech možných kapsách pro případ, že by v pozdějších večerních hodinách skončili s nějakou vlezlou tanečnicí nebo štětkou. Tenhle chlap pravděpodobně ví, kolik peněz má jeho nemocná matinka schovaných v krabici od umělých zubů.

„Dejte mi tři,“ vybidnu ho. „Dejte mi tři stovky pro hostesku a nebudu vás muset v sebeobraně praštit.“

To právníkem doslova otřese. „Tři stovky! Za jedno líznutí? *Kriii*-stepane.“

Vezme to, vím, že to vezme. Alternativou by bylo vysvětlovat svým nóbl klientům, jak se stalo, že mu někdo předělal vizáž v pajzlu, jako je Slotz, kde se v rozích koberce drží plíseň a toalety mají splachovadla na řetízek.

Přehrabuje se v náprsní tašce, jako by se bankovky vzpíraly a nechtěly ven, takže ji raději popadnu a dám si záležet na tom, abych trochu zmáčkł jeho měkké právnícké prsty.

„Ukažte, já to odpočítám, pane. Vy se celej klepete.“

Není to pravda, rád bych v něm ale vzbudil dojem, že by se klepat měl. Tentokrát nejde o trik, který jsem si osvojil ve vyhazovačské

škole. Armádní psychiatr mi dal před odjezdem na druhou misi pár užitečných tipů.

Je sice pravda, že mu tu náprsní tašku беру, abych celou záležitost urychlil, chci si z ní ale taky vzít jednu z jeho vizitek. Je užitečné o problémových hostech něco vědět. Dát jim na srozuměnou, že se před vámi nikde neschovají. Jakmile mám v ruce vizitku, můžu najít jeho manželku, a hrozně rád bych viděl, jak ten argument s ochutnáním zkouší na ni doma. Ta jeho opičí hlava by se rázem ocitla na míse a žádná porota by manželku neodsoudila.

Odpočítám šest padesátidolarovek a hodím mu náprsní tašku zpátky.

„Tak fajn, pane Jaryde Fabere,“ oslovuju ho jménem, které jsem si přečetl na vizitce. „Od dnešního dne máte vstup do Slotzu zakázanej.“

Faber huhlá něco v tom smyslu, že z toho ho hlava bolet nebude, což mu upřímně řečeno nemůžu mít za zlé.

„Děkujeme vám za čas, co jste u nás strávil, a radíme vám, abyste vyhledal odbornou pomoc ohledně svejch různých problémů.“ Standardní formulace říkající *vypadněte a už se víckrát nevracejte*.

„Děláte obrovskou chybu, *Danieli*,“ ujišťuje mě Faber, což jsou slova, která slyším tak často, že bych si je měl nechat vytesat na náhrobní kámen. „Mám v tomhle městě pár vážnejch známostí.“

„Všichni máme vážný známosti,“ příkvyvu a sám sebe překvapuju celkem vtipnou replikou. „Mám kámoše z armády, kterej se neusmál už od Pouštní bouře.“

Nikdo z přítomných moji snahu ani náznakem neocení a Faber tiše mumlá ještě něco dalšího, nejspíš mě posílá do háje. V tomhle právníkovi pořád ještě doutná jiskřička odporu. Rozhodnu se, že ji uhasím.